

[Knud Kristensen.]

der finder paa skulde være lovligt. Vi har derfor ment og ogsaa sagt det i Betænkningen, at ved dette Udtryk tænkes ikke alene paa den juridiske Side af Sagen, paa det, der i Henhold til gældende Lov er taget Bestemmelse om, men ogsaa paa, hvad man efter en almindelig Retsopfattelse maa sige er uberettiget. Der er fra et Mindretals Side i Betænkningen sagt, at den Forklaring, vi her har givet, er i Modstrid med almindelig Sprogbrug. Det kan jeg ikke erkende er rigtigt. Jeg kan ikke erkende, at man i almindelig Sprogbrug ved „uberettiget“ kun forstaaer det, som er imod gældende Lov. Vi bruger mange Gange Udtrykket „en uberettiget Kritik“, „en uberettiget Beskyldning“, men derfor behøver det selvfølgelig ikke at dreje sig om noget, man kan straffes for i Henhold til Loven. Nej, jeg tror, at man i den almindelige Sprogbrug tværtimod mange Gange bruger „uberettiget“, uden at man dermed tænker paa noget, der just skulde være ulovligt. Vi kan altsaa ikke anerkende, at denne Opfattelse af „uberettiget“ som kun gældende det, der er ulovligt, er rigtig, men for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, har vi, som sagt, ogsaa sagt det her i vor Betænkning. Og vi har ikke alene sagt, hvad vi mener det ikke betyder, men vi har ogsaa givet principiel Vejledning for, hvad vi mener der i denne Lov skal forstaaes ved „uberettiget“. Det staaer jo tydeligt og klart i Betænkningen, at det er saadanne Handlinger, som tilsigter at monopolisere Arbejdet og afskære andre Mennesker fra at komme ind i lovlige Erhverv eller at sætte som Betingelse for, at de skal komme ind, at de skal indmelde sig i nogle bestemte Organisationer. Det kan selvfølgelig ske paa forskellig Maade, men det, vi lægger Hovedvægten paa, er, at det tydeligt og klart fremgaar, at det, der er Meningen, er, at hvor det fremgaar af de foreliggende Kendsgerninger, at det drejer sig om en Indskrænkning af den almindelige Næringsfrihed eller om, at der sættes som Betingelse for at komme ind i disse Næringsvirksomheder, at man skal indmelde sig i bestemte bestaaende Organisationer, dér skal Loven sætte ind og forhindre den Slags — efter vor Opfattelse — Overgreb. I det socialdemokratiske Mindretals Betænkning hævdes den Opfattelse, at det er i Strid med Foreningsretten. Det kan jeg aldeles ikke gaa ind paa. Man forbyder ikke Folk at gaa ind i Foreninger, men man sætter visse Begrænsninger for, at Folk ved økonomiske Magtmidler skal kunne tvinges til at gaa ind i Foreninger, og der staaer ikke noget i Grund-

loven om, at dette er tilladt, man maa tværtimod sige, at det er imod hele Grundlovens Aand. Endvidere siges det i Mindretallets Betænkning, at enhver har grundlovsmæssig Ret til frit at forpligte sig til, hvad han finder for godt. Men det er ikke rigtigt. Vi har forskellige Bestemmelser i bestaaende Love, hvorefter Forpligtelser ikke er retsgyldige under visse Forhold, og dette har Socialdemokraterne ogsaa stemt for. Men her er, som sagt, slet ikke Tale om, at man vil forbyde nogen at forpligte sig, men her er Tale om, hvorvidt Lovgivningsmagten skal haandhæve saadanne Forpligtelser, hvis de er af en saadan Karakter, at de maa siges at være samfundsskadelige paa den Maade, som vi her har givet Udtryk for.

Ændringsforslaget under Nr. 4 gaar ud paa at ændre 5te og 6te Linie i § 3, der lyder saaledes: „Straf af simpelt Fængsel eller, under formildende Omstændigheder, Bøder“ til: Bøder og derefter simpelt Fængsel, hvis man finder, at Bødestraffen ikke er tilstrækkelig.

Til § 4 har man stillet et Ændringsforslag om en anden Affattelse af denne Paragraf, idet man har ment, at den i teknisk Henseende var mere heldig; den nærmere Begrundelse vil man kunne se i Betænkningen.

Det socialdemokratiske Mindretal har endvidere i Betænkningen anket over, at man i Udvalget har nægtet Mindretallet visse Oplysninger. Jeg vil gerne, uden at jeg skal komme dybere ind paa dette Spørgsmaal, knytte nogle Bemærkninger hertil, idet denne Anke er urigtig. Vi tilbød fra Flertallets Side at stille alle de Spørgsmaal, som Mindretallet ønskede, men der var enkelte af disse Spørgsmaal, som var af en saadan Natur, at vi ikke ønskede at lægge Navn dertil, men vi tilbød at stille dem i Mindretallets Navn. Det drejede sig for det første om en Opfordring til Justitsministeren om at gaa til en Politiiundersøgelse overfor visse Folk. Det vilde vi ikke være med til at opfordre Justitsministeren til, og det maa dog være en fuldgyldig Grund herfor, at det efter vor Opfattelse var aldeles unødvendigt, idet Sagen laa fuldstændig oplyst ved egne Breve og Underskrifter, og vi fandt det endvidere forkasteligt at bruge saa drastiske Midler, som man fra Mindretallets Side vilde opfordre Justitsministeren til. Vi vilde altsaa ikke nægte Mindretallet at fremkomme med en saadan Opfordring, men vi vilde ikke være med dertil. Det vilde Mindretallet ikke nøjes med, og det blev forkastet,